МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
КАФЕДРА ПРОПЕДЕВТИКИ ВНУТРІШНЬОЇ МЕДИЦИНИ №1,
ОСНОВ БІОЕТИКИ ТА БІОБЕЗПЕКИ
КАФЕДРА ЕПІДЕМІОЛОГІЇ
КАФЕДРА ПРОПЕДЕВТИКИ ВНУТРІШНЬОЇ МЕДИЦИНИ №2
ТА МЕДСЕСТРИНСТВА

Науково-практична конференція з міжнародною участю

«БІОЕТИКА ТА БІОБЕЗПЕКА: МУЛЬТИДИСЦИПЛІНАРНІ АСПЕКТИ»

присвячена 105-річчю пам'яті В.К. Високовича

Матеріали конференції

м. Харків, Україна

23-24 травня 2017 р.

KHARKIV NATIONAL MEDICAL UNIVERSITY
DEPARTMENT OF PROPEDEUTICS OF INTERNAL MEDICINE №1,
BASIS OF BIOETHICS AND BIOSAFETY
DEPARTMENT OF EPIDEMIOLOGY
DEPARTMENT OF PROPEDEUTICS OF INTERNAL MEDICINE №2
AND NURSING

International Scientific Conference

«BIOETHICS AND BIOSAFETY: MULTIDISCIPLINARY ASPECTS»

dedicated to 105th anniversary of V.K. Vysokovych memory

Kharkiv, Ukraine
May 23-24th 2017

Редакційна колегія:
Лісовий В.М., Капустник В.А., М'ясоєдов В.В., Ащеулова Т.В., Чумаченко Т.О., Оспанова Т.С., Журавльова Л.В.

Біоетика та біобезпека: мультидисциплінарні аспекти: Матеріали науково-практичної конференції з міжнародною участю, присвяченої 105-річчю пам‘яті В.К. Високовича, 23-24 травня 2017 р. – Х., 2017. – 170 с.

ПОДХОДЫ К ОЦЕНКЕ БИОБЕЗОПАСНОСТИ УГЛЕРОДНЫХ НАНОМАТЕРИАЛОВ С УЧЕТОМ ПРИНЦИПОВ БИОЭТИКИ
Гольцев А.Н., Репина С.В., Нардид О.А., Компаниец А.М., Черкашина Я.О. 119
ДЕРМАТОЗЫ КАК РЕЗУЛЬТАТ НАРУШЕНИЯ БИОЭТИКИ
Рощенюк Л.В., Владыка А.С.,. Воронцов В.М, Хома Р.Е. 121
БІОТЕРОРИЗМ ЯК ОДИН ІЗ НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШИХ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ БІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ
Салагор І.М. 124
БИОЭТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ЖИВЫХ ОБЪЕКТОВ В БИОЛОГИИ И МЕДИЦИНЕ
Сафаргалина-Корнилова Н.А., Ракитянский И.Ю. Сухопара М.А. 126
«КОНЦЕПЦИЯ УДОБНОГО СЛУЧАЯ» КАК ОДИН ИЗ МЕТОДОВ БОРЬБЫ С БИОТЕРРОРИЗМОМ
Сафаргалина-Корнилова Н.А., Титаренко А.Н., Чупрун В.В., Яцына А.Г. 127
БИОЭТИЧЕСКОЕ СОЗНАНИЕ ВРАЧА – ПУТИ РАЗВИТИЯ И СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ
Семидоцкая Ж.Д., Чернякова И.А., Кармазина И.С. 129
ФИЛОСОФИЯ ПАЛЛИАТИВНОЙ МЕДИЦИНЫ
Семидоцкая Ж.Д., Чернякова И.А. 130
ХВОРОБА, ВИКЛИКАНА ВІРУСОМ ЕБОЛА, ЗБРОЯ СТРАХУ?
Семеренська Т.І. 132
БІОЕТИКА В ГОСТРОМУ ЕКСПЕРИМЕНТІ
Сирова Г.О., Савельєва О.В., Лук'янова Л.В. 133
ПРОБЛЕМА ПІДЛІТКОВОГО СУЇЦИДУ
Ситіна І.В. 135
ЯКІСТЬ ЖИТТЯ – ІНТЕГРАЛЬНИЙ ПОКАЗНИК СТУПЕНЮ АДАПТАЦІЇ ЛЮДИНИ ДО ХВОРОБИ
Смирнова В.І., Амбросова Т.М. 137
КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ОСНОВА БІОЕТИЧНИХ ПРИНЦИПІВ У ВЗАЄМОВІДНОСИНАХ ЛІКАРЯ ТА ПАЦІЄНТА
Смирнова В.І., Ащеулова Т.В. 139
MEDICE, CURA TE IPSUM!
Смирнова В.І, Демиденко Г.В. 140
АСПЕКТИ БІОБЕЗПЕКИ ПРИ РОБОТІ ЗІ ЗБУДНИКАМИ ТУБЕРКУЛЬОЗУ ТА ХВОРИМИ НА ТУБЕРКУЛЬОЗ ПАЦІЄНТАМИ
Солодянкін О.С., Константиновська О.С., Ляшенко О.О., Болотін В.І., Грек І.І., Рогожин А.В., Потейко П.І., Герілович А.П. 143
ВСКРЫТИЕ КАК ВАЖНАЯ СОСТАВЛЯЮЩАЯ В ПРОЦЕССЕ ПОДГОТОВКИ БУДУЩИХ ВРАЧЕЙ: ЭТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ И РЕЗУЛЬТАТЫ АНКЕТИРОВАНИЯ СТУДЕНТОВ
Сорокина И.В., Марковский В.Д., Оспанова Т.С., Мирошниченко М.С., Омельченко О.А. 144
БІОЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ПРЕДИКЦІЇ В МЕДИЦИНІ
Талалаєв К.А., Тверезовський М.В. 145
ОСНОВНЫЕ ПРОБЛЕМЫ БИОЭТИКИ В УКРАИНЕ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ
Райлян М.В. 147
ДЕЯКІ ПИТАННІ БІОЕТИКИ СУЧАСНОЇ ЕПІДЕМІОЛОГІЇ
Тарасюк О.О. 148
БІОБЕЗПЕКА В МІСЦЯХ МАСОВОГО НАКОПИЧЕННЯ ЛЮДЕЙ НА ПРИКЛАДІ ПАСАЖИРСЬКОГО ПОЇЗДУ
Тарасюк О.О. 149

ХВОРОБА, ВИКЛИКАНА ВІРУСОМ ЕБОЛА, ЗБРОЯ СТРАХУ?

Семеренська Т.І.
Харківський національний медичний університет

Згідно інформації Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) останній спалах хвороби, викликаної вірусом Ебола (ХВВЕ), стався в Західній Африці (перші випадки захворювання були зареєстровані у березні 2014 року) є найбільшим і складним спалахом Ебола з часу виявлення цього вірусу у 1976 році.

Мета роботи – оцінити ризики від епідеміологічного ускладнення в світі ХВВЕ.

Матеріали і методи. В роботі використанні офіційні дані ВООЗ, CDC та наукової літератури.

Результати та їх обговорення. ХВВЕ – вірусна, висококонтагіозна геморагічна лихоманка, одне з найнебезпечніших вірусних захворювань, які відомі людству. Відноситься до першої групи патогенності. Хвороба з контактним механізмом передачі характеризується вираженим геморагічним синдромом, важким перебігом, високою летальністю. Вірус передається людям від диких тварин і поширюється серед людей від людини до людини.

Вперше ХВВЕ була зареєстрована у 1976 році під час 2 одночасних спалахів в Нзара (нині Південний Судан) і в Ямбуку (Демократична Республіка Конго). Другий спалах стався в селищі поруч з річкою Ебола, від якої хвороба і отримала свою назву.

Актуальність проблеми зумовлена швидким розповсюдження ХВВЕ в Африканському регіоні. У 2014 році 97 % випадків зараження трапилися у країнах Африки. Перші спалахи ХВВЕ мали місце у віддалених селах Центральної Африки в зоні вологих тропічних лісів, проте самі останні спалахи в Західній Африці охопили великі міста і сільські райони.

Важливе значення в успішній боротьбі зі спалахами має залучення місцевих громад. Якісний контроль за спалахами спирається на комплекс заходів, а саме на ведення хворих, епідеміологічний нагляд і відстеження контактів, якісну лабораторну службу, безпечні поховання та соціальну мобілізацію.

Чотири країни – Нігерія, Сенегал, Іспанія та Сполучені Штати Америки повідомили про випадок або випадки захворювання, завезені з країн з широко розповсюдженої і інтенсивною передачею. Останній спалах викликав підвищену міжнародну реакцію до цієї небезпечної хвороби і багато країн почали діяти для отримання ліків від цієї хвороби. Згідно інформації ВООЗ щонайменше 10 лікарських засобів знаходяться на стадії розробки. Наприкінці 2016 року була розроблена вакцина проти ХВВЕ, яка забезпечує високий рівень захисту від цієї хвороби.

Спалах ХВВЕ призвів до нещадних наслідків у соціальній сфері - вірус пошкодив крихке суспільство в країнах, які і так постраждали під час громадянських військових конфліктів; економіці – втрата доходів від туризму, торгівлі, а також вірус Ебола може мати майбутні наслідки такі, як утилізація

медичних відходів, міграція диких тварин, економічна і соціальна нестабільність, біотероризм та загроза національній безпеці.

Висновки. У зв'язку з високою контагіозністю збудника та швидким розповсюдженням ХХВЕ у Африканському регіоні, наявністю випадків завезення хвороби на інші континенти існує загроза зараження населення інших країн. Тому необхідно проводити постійний епідеміологічний нагляд для попередження завезення вірусу з ендемічних країн. У випадках їх виявлення проведення протиепідемічних заходів у повному обсязі у відповідності до ММСП (Міжнародних медико-санітарних правил).

БІОЕТИКА В ГОСТРОМУ ЕКСПЕРИМЕНТІ

Сирова Г.О., Савельєва О.В., Лук'янова Л.В.
Харьковский национальный медицинский университет

24 квітня в календарі екологічних дат відзначений як Всесвітній день захисту лабораторних тварин, який був заснований Міжнародною Асоціацією в 1979 р. і підтриманий ООН. В Україні в 2006 р. прийнятий Закон «Про захист тварин від жорстокого поводження» (зі змінами від 15.12.2009р.), стаття 26 цього Закону містить правила поводження з тваринами, які використовуються в наукових експериментах, тестуванні, навчальному процесі, виробництві біологічних препаратів.

Виконання експериментальних досліджень вимагає обов'язкового попереднього визначення безпеки фармацевтичних препаратів для людини шляхом організації доклінічних випробувань і тестування. Найбільш часто такі доклінічні тестування здійснюються в дослідах на лабораторних тваринах. Такі біомедичні дослідження спрямовані, перш за все, на розширення наукової бази даних про препарат, а також на оцінку його безпеки, ефективності та корисності. Тому актуальною залишається проблема доцільності гострого експерименту з точки зору біоетики, а також розробка біоетичного компонента в його організації.

Однак біоетичні принципи мають місце і в практиках подібного роду. На основі цих принципів була проведена модифікація експериментальної науки в зв'язку з прийняттям Міжнародних рекомендацій щодо проведення експериментальних досліджень з використанням тварин. Консультативний комітет Всесвітньої Організації Охорони здоров'я за медичними науковими дослідженнями при Раді Європи затвердила ці рекомендації ще в 1984 р. Така модифікація сучасної науки має на увазі впровадження в практику наукового експерименту альтернативних методик, до переваг яких відносять максимально ефективну відповідність цілям навчання, практичність та ін.

Особливо проблемною є заміна експериментів на тваринах відповідними альтернативами у біологічній практиці. Головним завданням освітнього закладу медико-біологічного профілю, як і раніше, є підготовка кваліфікованих фахівців, які володіють основними чуттєвими навичками, інвазивними